

ליל שבת קודש פרשת צו שבת הגדול ה'תשס"ד

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ז המדבר מהמתקת הדינים על ידי קדושת האכילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבדברי רביז"ל בתורה זו), על ידי אכילה בקדושה וביראת שמים, ממתיקים הצער שעובר על האדם בכל יום, כי כל אחד מישראל, אפילו צדיק גדול, צריך שיהיה לו איזה צער בכל יום, ועל ידי אכילה בקדושה וביראת שמים נעשה ההמתקה, שלא יתגבר הצער ביותר חס ושלום, כי על ידי אכילה בקדושה נעשה הפה לבחינת קומת אדם, בבחינת (שמות ד') מי שם פה לאדם, כי מי שאין אכילתו בקדושה חס ושלום, אזי פיו הוא כמו בעל חי ממש, אבל כשאוכל בקדושה אזי נעשה מהפה קומת אדם, ועל ידי זה נעשה ההמתקה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זאת, את עוצם מעלת אכילה בקדושה וביראת שמים, כי כשאדם אוכל בקדושה ובדרך ארץ כראוי, הוא נעשה בדוגמת קומת "אדם", בבחינת (שמות ד') מי שם פה לאדם, שהפה, עושה אותו ל"אדם", ומקבל דעת דקדושה, להמתיק את הצער והיסורין שהיו יכולים לעבור עליו חס ושלום, כי בעל כרחו עובר על האדם בכל יום איזה צער ויסורים, כי מחמת הבחירה והנסיון, הקדוש ברוך הוא שולח לכל אדם בכל יום איזה צער ויסורין, כדי שיתעורר בתשובה ויתקן את מעשיו, וכשאוכל בקדושה ובדרך ארץ גדול, אזי ממשיך על עצמו דעת דקדושה, וממתיק מעל עצמו הצער והיסורין, שלא יהיה ניזק מהם חס ושלום, אבל אם אין האדם אוכל בקדושה ובדרך ארץ כראוי, הרי הוא בדוגמת "חיה" שאין לה דעת, הדורסת וטורפת ואוכלת, ואזי צער והיסורין נמשכים עליו ביותר חס ושלום, ולכן צריכין ליזהר מאד לאכול בקדושה כראוי, ואזי ימתיק מעליו כל הצער והיסורין לגמרי.

והנה הדבר הראשון בקדושת האכילה הוא, שישמור מאד על כשרות המאכלים, שיהיו כשרים בתכלית הכשרות, בלי שום פקפוק כלל, כי על ידי אכילת איסור חס

ושלום, מתקלקל דעת האדם לגמרי, ונעשה כחיה ממש רחמנא ליצלן, ואחר כך אפילו כאוכלים מאכלים כשרים, צריכין לאכול בקדושה ובדרך ארץ גדול, ולצייר בדעתו כאילו איש חשוב יושב אצל השולחן, ומסתכל עליו, וכמו שפעם אמר רביז"ל (חיי מוהר"ן סי' תקט"ו), בענין קדושת האכילה, שצריכין לצייר בדעתו כאילו יושב איש חשוב אצל השולחן, שאז בוודאי היה מדקדק לאכול בדרך ארץ גדול, ואזי כשאדם אוכל במתינות ובדרך ארץ, הוא ממשיך על עצמו דעת דקדושה, לבטל מעל עצמו כל מיני צער ויסורין, וגם יכול לזכות אז להארת הרצון המופלג, שישתוקק אחריו יתברך בהשתוקקות נפלא (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), ודייקא על ידי האכילה יזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך באמת, ולכן אשרי מי שזוכה לאכול בקדושה ובדרך ארץ גדול, כי ימתיק מעל עצמו כל מיני צער ויסורין, ויזכה להתדבק בו יתברך בדביקות אמיתי ונצחי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (ויקרא ו') **אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה**, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, כי הנה חכמינו הקדושים אומרים (מנחות צ"ז.) שולחנו של אדם דומה למזבח, בזמן שבית המקדש היה קיים, היה המזבח מכפר עליו, ועכשיו שאין בית המקדש קיים, שולחנו של אדם מכפר עליו, עיין שם, וזהו דווקא כשאוכל בקדושה ובטהרה כראוי, וזהו, **אש תמיד תוקד על המזבח**, היינו שידליק האדם אש דקדושה בלבו תמיד על שלחנו הדומה למזבח, ועל ידי זה ישרוף כל הקליפות, וימתיק מעל עצמו כל הדינים, כי על ידי ש"לא תכבה" את אש דקדושה מעל המזבח, ותמיד יאכל בקדושה ובטהרה כראוי, על ידי זה ימשיך על עצמו כל מיני השפעות טובות, ועוד, שעל ידי אכילתו בקדושה, ימשיך לעצמו הארת הרצון המופלג אליו יתברך, נמצא ש"אש המזבח", שהוא אכילה בקדושה, יגרום ש"לא תכבה" האש דקדושה בלבו, רק יבעור תמיד אל השם יתברך בהתלהבות גדול, והשם יתברך יזכינו להגיע אל קדושת האכילה כראוי, ולהמתיק מעל עצמינו כל הצרות והיסורין, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת צו שבת הגדול ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, לא היה קידושא רבא בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י מחמת שהבית מדרש היה כבר מוכן לפסח.

סעודה שלישית פרשת צו שבת הגדול ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב' המדבר מכלי זיינו של משיח שהוא התפילה, ומתיקון המשפט, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), עיקר כלי זיינו של משיח הוא התפילה, שהוא בחינת חוטם, כמו שכתוב (ישעיה מ"ח) ותהלתי אחטום לך, ומשם עיקר חיותו, וכל מלחמתו שיעשה, וכל הכבישות שיכבוש, הכל משם, ומי שזוכה לחרב הזה, צריך לידע איך ללחום עם החרב, שלא יטה אותה לימין או לשמאל, ושיהא קולע אל השערה ולא יחטא, וזה אי אפשר אלא על ידי בחינת משפט, כי משפט עמודא דאמציעתא, היינו שקולע עם כלי זיינו אל המקום שצריך, ואינו מטה לימין ולא לשמאל אלא לאמצע, ואהרן הוא בחינת משפט, כמו שכתוב (שמות כ"ח) ונשא אהרן את משפט בני ישראל וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן, איך שעיקר התגלות משיח הוא התגלות התפילה, שהוא יכניס עבודת התפילה בעולם, וילמד לכל הבריות שיתחילו להתפלל אל השם יתברך באמת, ויבקשו ממנו יתברך כל צרכם, ועל שם זה נקרא "משיח", על שם "משיח אלמים" (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ג), שכל האילמים שלא דיברו עמו יתברך עד עכשיו, יתחילו להתפלל אל ה', ובוזה יהיה הגאולה, כי

תיכף ומיד שאדם מתחיל להתפלל אל השם יתברך, ולהכיר שכל פרטי החיים שלו תלויים בו יתברך, אזי הוא נגאל מכל צרותיו ויוצא מן הגלות לגמרי, וכל מה שאדם מכנים בעצמו היום עבודת התפילה, כן הוא זוכה להתגלות של משיח עכשיו בתוקף גלותינו, ונגאל מכל צרותיו.

והנה צריכין לדעת איך ללחום עם חרב התפילה, שלא יטה לא לימין ולא לשמאל, וזה בחינת משפט, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות נחלות הלכה ד'), שענין ימין ושמאל בעבודת התפילה, הוא ענין כריתות קליפות עשו וישמעאל, שהם עומדים מימין ומשמאל לבטל האדם מעבודת התפילה, כי מצד שמאל עומד קליפת עשו, שכופר לגמרי באלקותו יתברך, ואומר לית דין ולית דיין רחמנא ליצלן, ועמו צריכין ללחום עם חרב פתוח, פנים כנגד פנים, כי הוא בא מול האדם עם חרבו, וכמו שכתוב אצל עשו (בראשית כ"ז) ועל חרבך תחיה, ומחמת שהוא בא בכפירה גמורה ולוחם עם חרב פתוח, לכך צריכין להכניע אותו עם חרב פתוח, ולהכריתו לגמרי, והוא על ידי שמתפלל בכח גדול, ומתחזק באמונה יתירה לדעת שאין עצה אחרת רק להתפלל אליו יתברך על כל פרט ופרט, וכל זה הוא מצד שמאל, ומצד ימין עומד קליפת ישמעאל, שהוא קליפה דקה וקשה מאד להכניעו, כי הוא בא בהתלבשות של אמת, ואומר לאדם, "הנה כבר התפללת מספיק, ואתה רואה שאינך נענה, ולכן תפסיק כבר מלהתפלל", וזהו מדתו של ישמעאל, שנקרא על שם (בראשית מ"ז) כי שמע ה' אל עניך, ותרגמו, "כי קביל ה' ית צלותיך", היינו שכבר שמע ה' תפילתך, ואינך צריך עוד להתפלל, והוא יורה באדם עם הקשת והחצים שלו מרחוק, וכמו שנאמר אצל ישמעאל (שם כ"א) ויהי רובה קשת, ועמו קשה מאד ללחום, כי הוא עומד מרחוק ויורה באדם, אבל כדי להכניעו צריכין להתחזק ביותר בעבודת התפילה, ולדעת שאף פעם אסור להפסיק מלהתפלל אליו יתברך, כי כל תפילה ותפילה יקר בעיניו יתברך מאד, והוא יתברך מחכה לשמוע תפילותינו בכל עת ובכל שעה, ומה שאנחנו רואים שלפעמים מתפללים ולא נענים, אין זה אלא מחמת שהקדש ברוך הוא רוצה מאד בתפילותינו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (יבמות ס"ד.) מפני מה היו אבותינו עקורים, מפני שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים, וכן אמרו (מדרש תהלים מזמור קט"ז) על הפסוק (שיר השירים ב') השמיעני את קולך, שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של ישראל, ולכן אסור להתייאש אף פעם מן התפילה, רק לירות חיצי התפילה מרחוק, חיץ אחר חיץ, ולבסוף בוודאי יעשו פעולתן (שיחות הר"ן סי' נ"ב), ולכן על ידי שאדם מתחזק מאד בעבודת התפילה בכל עת ובכל זמן, הוא כורת שני קליפות אלו של עשו וישמעאל לגמרי, וכמו שנאמר אצל יעקב אבינו (בראשית מ"ח) אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, ותרגמו, בצלותי

ובבעותי, כי על ידי המלחמה עם החרב והקשת, שהוא ענין משפט הנ"ל, על ידי זה האדם קולע אל השערה, ומבטל טומאות עשו וישמעאל העומדים מימין ומשמאל, וכורת אותם לגמרי, וזה יהיה עיקר עבודת משיח שיבוא לגאלינו במהרה בימינו.

והנה מבואר בדברי רביז"ל בתורה זו, שתפילה ותורה מקושרים ביחד, כי כל התורה שאדם לומד לשמור ולעשות, כל האותיות הם ניצוצי נשמות, והם נתלכשים בתוך התפילה, ונתחדשים שם בבחינת עיבור, וכן התפילה מאיר להתורה, והן מאירין זה לזה, נמצא שצריכין לעסוק בשניהם יחד, וכל מה שאדם מרבה לעסוק בתורה, זה מחזק את התפילה שלו, וכל מה שמרבה להתפלל, זה מחזק את התורה שלו, ולכן גם על לימוד התורה עומדים שני קליפות הנ"ל של עשו וישמעאל מימין ומשמאל, כי משמאל עומד קליפת עשו, הרוצה לבטל האדם מלימוד התורה לגמרי, ומביא לו כל מיני דחיות והסתות לבטל אותו מן הלימוד, ומצד ימין עומד קליפת ישמעאל, ואומר לאדם "הנה כבר למדת מספיק, ואתה כבר יודע דברי תורה, ולמה לך להתמיד בה כל כך", אבל אדם צריך להיות גיבור חיל נגד קליפות אלו, ולהתגבר בלימוד התורה בכוח גדול, ועליו לדעת, שאף פעם לא למד את הכל, כי כל מה שלמד, אינו אלא כטיפה מן הים ממה שיש ללמוד, כי התורה ארוכה מארץ מדה, ורחבה מני ים, ואין סוף לעומקה וסודותיה, ולכן אשרי מי שעוסק בתורה ובתפילה תמיד, ואינו מתפעל כלל מהקליפות שבאם כנגדו לבטלו מעבודתו, רק מתגבר בכוח גדול ללחום עם חרב התפילה וכח התורה, כי אז ימשיך על עצמו הארתו של משיח עוד בזה העולם, ויתענג על נועם זיו השכינה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בסוף הפרשה (ויקרא ח') ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה, ופירש"י להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל, ולכאורה יפלא הלשון כאן "שלא הטו ימין ושמאל", ואיזה קשר ושייכות יש לאהרן ובניו הכהנים להטות ימין ושמאל? אבל על פי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי מבואר שם בסוף דברי רביז"ל, שכהן הוא בחינת תורה, וכמו שכתוב (מלאכי ב') כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו, ואהרן הוא בחינת משפט, וכמו שכתוב (שמות כ"ח) ונשא אהרן את משפט בני ישראל, והוא סוד הפסוק (ויקרא כ"א) "אמור" אל הכהנים בני אהרן, היינו ענין אמירה ותפילה, שהכהנים, שהם הצדיקים שבדור, מאירים את עבודת התורה והתפילה בעולם, עיין שם, ולכן שפיר כתיב אצל אהרן ובניו הכהנים "שלא הטו לימין או לשמאל", היינו שלא הטו לקליפות עשו וישמעאל המבוארים

למעלה, כי על ידי שבקיאים מאד ללחום עם חרב התפילה, ומתגברים בכוח גדול לעסק בתורה תמיד, על ידי זה מבטלים את כח שני הקליפות העומדים מימין ומשמאל, וממשיכים כל ההשפעות טובות לעולם.

וחזר מוהרא"ש נ"י וקישר את ענין הנ"ל לענינא דיומא, ענינא דשבת הגדול, בקשר עליון וחזק מאד, כי הנה יש נוהגים בשבת הגדול לומר את ההגדה, ובהגדה של פסח אומרים, "והיא שעמדה לאבותינו ולנו וגו'", וכל המפרשים מבארים את ענין "והיא", על מה היא קאי, ועל פי דברי רביז"ל הנ"ל יש לומר בטוב טעם דעת, כי הנה "והיא" עולה בגימטריא כ"ב, המרמזים על כ"ב אותיות האל"ף ב"ת, שיוצאים מפה האדם בעסקו בתורה ובתפילה, וכמבואר שם בדברי רביז"ל, שכל אותיות התורה הם ניצוצי נשמות, המתבלשים בתוך התפילה, ולכן אף על פי שבכל דור ודור עומדים עלינו לבלותינו, שהם קליפות עשו וישמעאל העומדים מימין ומשמאל, אבל "והיא" שעמדה לנו, היינו הכ"ב אותיות של תורה ותפילה, להצלינו מידם, ולדבק אותנו בהקדוש ברוך הוא, ולכן מנהג ישראל לעשות סיום מסכת בערב פסח, כשביל הבכורים שלא יצטרכו להתענות, ולכאורה הענין הפלא ופלא, שדייקא בערב פסח יעסקו כל ישראל בסיום מסכת, אבל ידוע מספרים הקדושים, שעיקר ביטול וכליון הס"מ יהיה בערב פסח, שזהו ענין שריפת חמץ שעושים בערב פסח, ומבקשים ומתפללים אז, שיעביר הקדוש ברוך הוא את רוח הטומאה מן הארץ, ויבערו כל הקליפות באש, וידוע שעיקר ביטול הס"מ הוא על ידי סיום מסכת, כי הראשי תיבות של שמו סמא"ל הוא ס'יום מ'סכת א'ין ל'עשות, ועל ידי שעושים סיום מסכת, מבטלים כוחו לגמרי, וכמבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רי"ד) שתלמו"ד עולה בגימטריא הקליפה לילי"ת, המטמאת את האדם רחמנא ליצלן, ועל ידי לימוד תלמו"ד מבטלים את כוחה, עיין שם, ולכן דייקא בערבי פסחים, שעוסקים בביעור רוח הטומאה והס"מ, שהם שני קליפות עשוי וישמעאל הנ"ל, עושים סיום מסכת, וכזה מבטלים כוחם, והשם יתברך יזכינו לעסוק בתורה ובתפילה כל ימינו בחיות ובכוח גדול, עדי נזכה להמשיך עצמינו הארתו של משיח צדיקינו, ולקבל פניו במהרה בימינו אמן ואמן.

